

Малому парку тиша завелика, —
У рукавах загубиться і слон.
Скрізь — звідти — знаки, та — ніхто послань.
Найближче стало аж таким далеким,

Що і листок, — як на мосту розлука. —
Очерети в промінні проросли.
Й кентаврами прозорими відлунь —
Канал, який на старість розбалакавсь

І заважає найдрібнішим спати.
Та вже в повітрі чується господар —
То клен торкне, то — в стовбур — довгий костур,

Аби й ссавці — через рослинну касту,
Й мигтить в корі і, стеблині — вухо, рот.
Парк серед міста, як анахорет.